

Spot på Dans

Fanclub: *Gone home*

Danserkollektivet 'Fanclub' har taget sagen i egen hånd. I stedet for at vente på at blive engageret af en koreograf, går de ud og hyrer koreografer de gerne vil arbejde med. Koreografer de beundrer og er fans af. Ren girl-power! I *Gone Home* har de inviteret de to danske koreografer Dorte Olesen og Ari Rosenzweig hjem fra udlandet, for at skabe koreografier, der kredser om emnet hjem.

Dorte Olesen tager udgangspunkt i eventyret om Rødhætte og ulven. I Olesens fortolkning smelter pigen og ulven sammen og det bliver til en fortælling om kvindelig sexuel opvågning. En udforskning af det dyriske og instinkterne. De betagende og sexede rødhætter spankulerer ud i verden til et soundtrack af heavy metal. Det er moderne selvsikre no-nonsense-kvinder, der ved hvad de vil. Undervejs på deres rejse pilles flere og flere lag af så dyret, eller lysten, i dem får frit løb. De hvæser og knurrer, kaster sig frådende mod gulve og vægge og blottet truende deres tænder. Farlige damer at møde en mørk nat.

Aftenens anden forestilling var en skønt møde med Ari Rosenzweigs finurlige univers. Rosenzweig er kortvarigt vendt tilbage til dansen med denne forestilling. Han bor i Israel og designer cykler.

Gone Home i koreografi af Dorte Olesen. Foto Søren Meisner.

Rosentweig arbejder meget skulpturelt og trækker i kostumer og bevægelsessprog tråde tilbage til Ballet Russes og de kubistiske balletter i 1920'erne samtidig med at han tilføjer et strejf af folkedans. Det er et let univers vi lukkes ind i til mantraet "don't worry about things at all" og "what is now, was not here before". Mennesket fremstillet som små tumlinge i det uendelige univers, små stjernefrø i den store galakse. Menneskelivet som et let vindpust, som dannelse og opløsning af konstellationer. Truslen mod menneskelivet og vejen hjem er os selv: vores ide om at vi er så vigtige, individualismen, egoet der flyder over, er at drive vold på vores natur. Vi er i virkeligheden bare nogle små fjollede brikker i et stort kosmisk smukt spil. Så nyd det, mens det varer. "We're all gonna die, we dont know how and when", minder Rosenzweig os om, mens danserne svæver ud af rummet.

Af Christina Brøndsholm Andersen

